

РЕШЕНИЕ

№ 10178

гр. София, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110137674 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на И. А. И. срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че на 18.12.2019г., около 10:30ч., в /населено място/, в района на кръстовището с бул. „В. В.“ т. а. „Мерцедес 4144К“ с рег. № *****, управляван от Б. А. Б., се движил по ул. „Л. В.“ в посока към ул. „В. К.“, като в района на кръстовището с бул. „В. В.“ преминал на червен сигнал на работещата светофарна уредба, не пропуснал движещия се на зелен сигнал л. а. „Сеат Алтеа“ с рег. № *****, управляван от ищеца, и реализирал ПТП, за което бил съставен констативен протокол, а впоследствие и АУАН. След реализираното ПТП водачът на товарния автомобил напуснал ПТП без да уведоми МВР и да изчака пристигането на органите на полицията. Впоследствие бил спрян и задържан, като при тест за алкохол бил с наличие от 0,70 промила.

Ищецът поддържа, че в резултат от ПТП получил рани и охлузвания по лицето, ръцете и краката, дълго време изпитвал силни болки в тялото. Отделно от това, станал тревожен, обезпокоен, напрегнат, нарушил му се съня. Поради ПТП не успял да полага и труд, което повлияло върху семейството му. Посочва, че като резултат от ПТП получил трайни физически и психически увреждания. Твърди, че към датата на ПТП за товарния автомобил имало сключена застраховка ГО с ответника, като поканил последния да му заплати обезщетение за претърпените болки и страдания, но застрахователят му предложил само 2000лв., които не го удовлетворявали.

С оглед изложеното, моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от **20 000лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от процесното ПТП, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка ГО за товарния автомобил, както и че на посочената дата и между сочените участници е настъпило ПТП. Оспорва механизма на настъпване на ПТП да е описаният от ищеца, като счита, че същото не е резултат от виновно и противоправно поведение на водача

на т. а. „Мерцедес“. Поддържа, че ищецът управлявал МПС без поставен предпазен волан, евентуално неправилно поставен, с което допринесъл за настъпване на уврежданията. Също така твърди, че ищецът управлявал л. а. „Сеат“ с несъобразена с характера и интензивността на движението и с наличието на заснежена/мокра пътна обстановка скорост, поради което не успял да спре. Оспорва в резултат от ПТП да са настъпили сочените от ищеца увреждания, както и последният да е претърпял описаните болки и страдания. Счита, че предложеното обезщетение от 2000лв. е справедливо и съответства на получените повърхностни наранявания.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Третото лице – помагач на страната на ответника – Б. А. Б., е взел становище в предоставения от съда срок, в което излага съображения за неоснователност на иска, като счита, че описаните в исковата молба увреждания не се намират в причинно-следствена връзка с процесното ПТП, както и че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, тъй като е шофирал с несъобразена с пътните условия и настилка скорост, превозвайки пътници по занятие, което му попречило да спре при възникнала опасност, както и бил без поставен предпазен колан.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявен за разглеждане е осъдителен иск с правно основание чл. 432 КЗ вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетение пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. В чл. 432, ал. 3 КЗ е предвидено, че по застраховка "Гражданска отговорност", която е задължителна, застрахователят отговаря пред увреденото лице и когато застрахованият го е увредил умишлено.

Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, включва следните елементи: застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования, и наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните доказателства, чена 18.12.2019г., около 10:30ч., в гр. София в района на кръстовището с бул. „В. В.“ е настъпило ПТП между л. а. „Сеат Алтеа“ с рег. № *****, управляван от ищеца, и т. а. „Мерцедес 4144К“ с рег. № *****, управляван от третото лице – помагач Б. А. Б.. Произшествието е посетено на място от служители на МВР, като е съставен констативен протокол № К-747 от мл. инспектор към СДВР /л. 8/, който се ползва с материална доказателствена сила за извършени от и пред длъжностното лице действия. В констативния протокол са описани участниците, като е отразено, че водачът Б. Б. е употребил алкохол. Направена му е проба с алкотест дрегер 7510, която отчела 0,70 промила. Като обстоятелства, при които е настъпило ПТП, в протокола е посочено, че товарният автомобил, управляван от Б. Б., е преминал на червен сигнал на работеща светофарна уредба, като не е пропуснал движещият се по бул. „В. В.“ в посока от ул. „З.“ към ул. „Б.“ на зелен сигнал на светофарната уредба л. а. „Сеат Алтеа“, управляван от ищеца, в резултат от което е настъпило ПТП. След инцидента водачът на товарния автомобил напуснал произшествието без да уведоми органите на

МВР и да изчака пристигането им. Отразените видими щети по автомобилите са: за товарния автомобил – деформирани предна броня, ляв фар, предна маска, преден ляв калник и др., а за лекия автомобил – деформирани предна броня, преден десен калник, преден капа, десен фар, десни врати, десен праг, предна дясна джанта, предна дясна ходова част, 2бр. въздушни възнаглавници и др. Удостоверено е, че водачът на товарния автомобил е получил контузия на тестисите, а ищецът – повърхностни рани и охлузвания по десен крак и дясна ръка.

На водача на товарния автомобил е съставен АУАН, като на 09.01.2020г. е издадено наказателно постановление. С него е прието, че водачът на товарния автомобил не е съобразил поведението си със светлинните сигнали, не е уведомил органите на МВР като участник в ПТП и е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда (предвид извършеното медицинско изследване на кръвна проба) до 1,2 на хиляда, с което е извършил нарушения на чл. 6, т. 1, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Наложени са му административни наказания – глоби в общ размер от 1400лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок общо от 18 месеца. Наказателното постановление е обжалвано от Б. Б., като с решение от 17.06.2021г., постановено по НАХД № 13249/2020г. по описа на СРС, НО, влязло в сила на 22.07.2021г., същото е потвърдено.

При горните обстоятелства, които не се опровергават от доказателствения материал по делото, се налага изводът, че процесното произшествие е резултат от виновното и противоправно поведение на водача на товарния автомобил – третото лице – помагач Б. Б., който не е съобразил своето поведение с подадения светлинен сигнал на работещата светофарна уредба в нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП. Съгласно чл. 31, ал. 7 ППЗДвП., червената светлина на светофарната уредба означава "преминаването е забранено". Водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават "стоп-линията" или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът. Когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището или на пешеходната пътека. В случая водачът на товарния автомобил не е изпълнил тези императивни норми, навлязъл е в кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба и е ударил движещият се на зелен сигнал водач на лекия автомобил. Ето защо, именно неговото противоправно и виновно поведение е довело до настъпване на ПТП.

Съдът не приема, че ищецът също е проявил протиоправно поведение, има вина за настъпване на ПТП или евентуално е допринесъл за това. По делото няма събрани доказателства ищецът да се е движил с несъобразена с пътните условия скорост или да е проявил друго незаконосъобразно поведение, което да е довело като резултат до настъпване на процесното ПТП. Напротив, навлязъл е в кръстовището при зелен (разрешителен) сигнал на светофарната уредба. С оглед на това, единствената причина за реализиране на ПТП е поведението на водача на товарния автомобил. Изцяло в съзвучие с този извод е и заключението по изслушаната и приета комплексна експертиза, в която вещото лице инж. П. посочва, че ПТП се дължи на действията на водача на т. а. „Мерцедес“, който е навлязъл в кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба.

По делото е установено с категоричност, че в резултат от ПТП ищецът е претърпял болки и негативни психически изживявания. Непосредствено след инцидента, в 11:56ч., ищецът е прегледан в УМБАЛ „Царица Йоана – ИСУЛ“, като му е поставена диагноза повърхностни травми на клепача и околоочната област. Констатирано е, че има повърхностна охлузна рана на челото над десен клепач, охлузване по дясна подбедрица и дясна ръка – китка. Извършено е рентгеново изследване на череп, при което е констатирано, че липсват травматични промени. Не е

установена необходимост от хоспитализация и след превръзка ищецът е насочен към личен лекар. В 14:30ч. на същия ден (18.12.2019г.) ищецът е посетил кабинет по съдебна медицина, като му е издадено съдебно-медицинско удостоверение. В него е описано, че ищецът има в дясната трета на челото дълбоко червеникаво охлузване с размери 10/8см., в задния край на охлузването има линейна рана с охлузени ръбове и напречно разположение спрямо лицето и дължина 2см., по гърба на дясната длан в областта на втора метакарпална кост има две косо разположение повърхностни рани с дължина по 1 см. всяка, по гърба на средната фаланга на 3-ти пръст на дясната ръка има линейна рана с дължина 0,7 см., по гърба на 4-ти пръст на дясната ръка в областта на средната фаланга има линейна отслоена рана с дължина 1,5 см., по предната повърхност на дясната подбедрица в средната ѝ трета има рана с неправилна форма с дължина 3 см. с хирургически наложени шевове, по предната повърхност на дясната подбедрица в горната ѝ трета има дълбоко червеникаво охлузване с размери 5/2 см., по предно-външната повърхност на дясната подбедрица в дясната ѝ трета има Г-образно червеникаво охлузване с дължина на раменете 2см и 1 см. Дадено е заключение, че са налице рани на лицето, дясната ръка и десния крак, охлузвания на лицето и десния крак, които могат да се получат при ПТП. Същите са причинили на пострадалия временно разстройство на здравето, неопасно за живота (противно на твърденията на ищеца в писмените бележки, че травмите довели до временна опасност за живота му).

От заключението по комплексната експертиза се установява, че травмите, които е получил ищецът в резултат от ПТП, са именно описаните в амбулаторния лист от извършения преглед в ИСУЛ и в съдебно-медицинското удостоверение и същите се изразяват в охлузвания. Вещото лице д-р М. е категоричен, че твърдените гнойно възпаление на дясното ухо и на лявото коляно не се намират в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Видно от всички материали по делото, всички травми на ищеца са в дясната част на тялото, а не в лявата, с оглед на което съдът приема заключението за достоверно и го кредитира напълно. Експертът посочва, че получените увреждания би следвало да преминат за срок от около 2 седмици без да оставят трайни последици за живота и здравето на пострадалия. Единствено раната на лицето и тази по предната повърхност на дясната подбедрица биха оставили траен белег с постоянен характер. Вещото лице посочва, че първите няколко дни пострадалият е изпитвал болки и страдания, като вида, характера и локализацията на уврежданията не налагат неминуемо временна неработоспособност.

От изложеното се налага изводът, че получените от ищеца травми в резултат от ПТП не са съществени, а са охлузни и повърхностни. Този извод следва и от обстоятелството, че ищецът не е хоспитализиран, а е насочен към личен лекар. Също така, установява се от гласните доказателства, че ищецът си е тръгнал ходом от ИСУЛ, което показва, че е бил в годно състояние да се предвижда. Извън гореописаните, съдът намира, че всички останали физически травми и заболявания не е доказано да са резултат от процесното ПТП.

При анализа на събраните доказателства се установява, че ищецът е претърпял и психо-емоционална травма от ПТП.

По делото е представен амбулаторен лист от дата 21.01.2020г. за посещение при психиатър, при което е установено, че ищецът е психично-тревожен, напрегнат, ориентиран, със съзнание за състояние, провокирано от психотравма. Емоционално с генерализирана тревожност, инсомния, изразени нозофобно хипохондрични и витален страх, интерпретира психотравмената ситуация. Поставена му е диагноза посстрауматично стресово разстройство и му е предписана терапия с медикаменти. На 26.06.2020г. отново е посетил психиатър, като състоянието му е сходно, поставена му е същата диагноза и му е предписано отново медикаментозно лечение.

По делото е допуснатата, изслушана и приета съдебно-психиатрична експертиза, която не е оспорена от страните и съдът кредитира като обективно и компетентно дадена. Вещото лице посочва, че след запознаване с представената документация и извършен личен преглед на 06.03.2023г. на ищеца, е установило, че в резултат от претърпяното ПТП е получил травматични увреждания, довели до значителни промени във физическото и психичното му състояние. Налице е посттравматично стресово разстройство с характерната динамика на развитието му, като се отличават несистематизирани симптоми от когнитивен, емоционален и соматичен тип, страхови изживявания, преработка на психо-травмения момент и отбягващо поведение. Посочва, че ищецът е със значително ограничено социално функциониране, като за овладяване на симптомите е било необходимо провеждането на комбинирано медикаментозно лечение и психотерапия. При проведен пълен курс на лечение с адекватни дози на приложените медикаменти, съчетани с подходящи психотерапевтични техники, лечението продължава около 2 години и обичайно завършва с оздравяване, като наличието на симптоми след този срок говори за хронифициране на процеса. При изслушването си в съдебно заседание експертът заяви, че ищецът не се е възстановил напълно към настоящия момент, като има висока стойности на тревожност.

За изясняване състоянието на ищеца след инцидента, по делото са събрани и гласни доказателства посредством разпит на свидетеля Р. И.а, която е съпруга на ищеца и показанията ѝ следва да бъдат ценени с оглед нормата на чл. 172 ГПК. Свидетелят посочва, че след инцидента ищецът се чувствал зле, с болки в цялото тяло, емоционално сринат. Известно време бил потиснат, спрял да общува с нея и децата, като това състояние продължило 3-5 месеца. Никога преди не го е виждала в подобно състояние, като били заедно от 2007г. Наложило се да мине през много лекари и да приема доста лекарства. Посещавал дълго време психолог, като също му били изписани лекарства. Съдът не кредитира показанията в тази част (последното изречение), доколкото по делото не са налице други доказателства, установяващи посещения при психолог от ищеца, а и последният не е специалист с медицинско образование и не може да предписва лекарства. Свидетелят посочва, че на моменти състоянието му се подобрявало, но после отново рухвал, като се променило отношението към децата и бил в неспособност да работи в определени ситуации.

При горните обстоятелства, съдът приема за доказано, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в резултат от процесното ПТП, изразяващи се в болки, страдания и негативни емоционални преживявания като стрес, безпокойство, нарушения в съня и др. От това следва, че е налице фактическият състав на деликтаа по чл. 45 ЗЗД, доколкото се установява противоправно поведение и намиращи се в причинно-следствена връзка с него вреди. По делото не е спорно, че към датата на ПТП ответното дружество е застраховател по задължителна застраховка „ГО на автомобилистите“, сключена за товарния автомобил, поради което отговаря за настъпилите увреждания, причинени виновно от неговия водач. Ето защо са налице предпоставките за ангажиране гаранционно-обезпечителната на застрахователя.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 4/1968г., понятието "справедливост" не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В мотивите към решенията съдилищата трябва да посочват конкретно тези обстоятелства, както и значението им за размера на неимуществените вреди. В практиката на ВКС е разяснено, че въпреки липсата на възможност за съпоставяне на претърпените негативни изживявания и паричната

престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение. Няма съмнение, че при увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси се накърняват моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното □ общуване. Целта на обезщетението обаче е не да се поправят вредите, което е невъзможно, а да се възстанови психическото равновесие на пострадалото лице, да се компенсират отрицателните, неприятните емоции. Във формираната по реда на чл.290 ГПК практика по приложението на чл. 52 ЗЗД - решение № 749/05.12.2008 г. по т. д. № 387/2008 г. на II т.о, решение № 66/03.07.2012 г. по т. д. № 611/2011 г. на II т. о., решение № 83/06.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на II т. о., решение № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на II т. о., решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на I т. о. и др., е възприето и становището, че удовлетворяването на изискването за справедливост по чл.52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната **към момента на увреждането**, чиито промени намират отражение в нарастващите нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” съгл. чл.266 КЗ във вр. с § 27 ПЗР на КЗ.

При съобразяване на горните разяснения, за определяне на справедливия размер на дължимото компенсаторно обезщетение, настоящият съдебен състав съобразява възрастта на ищеца към датата на ПТП /43г./, липсата на трайни и съществени физически увреждания на здравето му в резултат от инцидента /доказани само охлузвания, одрасквания и повърхностни рани, които не са наложили хоспитализирането му/, липсата на счупвания и други травми, които да са възпрепятствали движението на ищеца в определен период от време. Според експертното заключение по комплексната експертиза, което съдът кредитира, пострадалият е изпитвал болки и страдания само първите няколко дни, като уврежданията би трябвало да преминат за срок от около 2 седмици без да оставят последици за живота и здравето му. Тоест, в резултат от ПТП не е била налице пряка опасност за живота или здравето на ищеца, като състоянието му се определя като временно разстроено, без опасност за живота. По делото не се доказва твърдените заболявания като гонартроза, гастродуоденит, световъртеж и др. да се намират в причинно-следствена връзка с процесния инцидент. В тази връзка, всички негативни изживявания, свързани с тези заболявания, са ирелевантни. Вещото лице по комплексната експертиза посочва и че състоянието на ищеца не налага неминуемо временна неработоспособност, като представените болнични листи са свързани със заболяванията, които не са резултат от инцидента. Липсват доказателства за издадени болнични листи за временна неработоспособност поради инцидента. В тази насока, показанията на свидетеля следва да се ценят критично съгласно чл. 172 ГПК, предвид гражданският брак с ищеца и липсата на други доказателствени източници в тяхна подкрепа.

В същото време съдът приема, че макар физическите увреждания на ищеца да не са съществени, ПТП се е отразило тежко на психо-емоционалното състояние на ищеца. Не без значение е обстоятелството, че същият е бил ударен от товарен автомобил, което предполага причиняване на по-голям стрес с оглед неговите габарити и чувство за застрашеност. Установява от психиатричната експертиза, че въпреки извършените посещения при специалист – психиатър и проведеното медикаментозно лечение, ищецът не е претърпял и към настоящия момент травмата и продължава да изразява симптоми на тревожност и ограничено социално функциониране. Не може да се приеме, че ищецът не е проявил достатъчно грижа за себе си, тъй като са налице

доказателства, че два пъти е потърсил медицинска помощ от психиатър и е приемал предписаните му лекарства. Очевидно обаче произшествието е имало по-негативен оттенък в съзнанието на ищеца в сравнение с обичайните сходни случаи. Установява се от гласните доказателства и експертното заключение, че същият е бил потиснат, променил е отношението си към семейството, имал е тревожност и нарушения в съня. При напомняне за събитието пък става напрегнат, тревожен, проявява зачервяване с вегетативни реакции (виж изслушването на д-р А. в откритото съдебно заседание). Всички тези обстоятелства сочат, че ПТП му е причинило съществено и продължително емоционално разстройство.

При определяне на дължимото обезщетение следва да бъдат съобразени и наличните белези, останали у ищеца, единият от които по лицето, както и обществено – икономическите процеси в страната **към момента на увреждането (18.12.2019г.)**. Следва да се отбележи, че към този момент в страната не се наблюдаваха инфлационни процеси, а МРЗ бе в размер от 560лв.

При съобразяване на всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема, че справедливото обезщетение, което е в състояние да компенсира претърпените неимуществени увреждания, следва да бъде определено на 6000лв.

Ответникът и третото лице - помагач са навели възражения за съпричиняване от страна на ищеца, които да доведат до намаляване на дължимото обезщетение. В Решение № 92/24.07.2013г. по т. д. № 540/2012г. на ВКС е разяснено, че за да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63г. Съобразно трайно установената практика на ВС и ВКС, съпричиняването има обективен характер и принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за настъпване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, независимо дали е действал или бездействал виновно. В цитираното ППВС основният акцент в т. 7 е върху предпоставките за намаляване на обезщетението за вреди от непозволено увреждане, а те са две - допринасяне от страна на увредения за тяхното настъпване и пряката причинна връзка между това поведение на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат.

В случая, съдът намира, че не е налице съпричиняване от страна на ищеца. Както бе посочено, по делото не са налице доказателства същият да се е движил с несъобразена с пътните условия скорост или да е извършил други нарушения при управлението на автомобила. По отношение на обезопасителния колан, съдът намира, че действително може да се приеме, че същият е бил без поставен такъв, доколкото от медицинската документация, съставена непосредствено след инцидента от дежурния лекар в ИСУЛ и от съдебния медик при личен преглед на ищеца, липсва описание на типичните следи, които остават по тялото от поставен колан при ПТП. В конкретната хипотеза обаче, това поведение не може да доведе до съпричиняване на вредоносния резултат. Страните не спорят, че автомобилът на ищеца представлява таксиметров автомобил, използван за извършване на таксиметрова дейност. В отговора на исковата молба и в становището на третото лице – помагач се правят изявления за признание на следните неизгодни факти: „ищецът е превозвал пътници в управлявания от него

таксиметров автомобил без поставен предпазен колан“ (отговора на исковата молба – стр. 2) и „същият е шофирал с несъобразена с пътните условия и настилка скорост, превозвайки пътници по занятие“ (становище от третото лице – помагач – л. 69). Несъмнено ПТП е настъпило в рамките на гр. София. Съгласно чл. 137а, ал. 2, т. 4 ЗДв.П, могат да не използват обезопасителни колани водачите на таксиметрови автомобили, когато превозват пътници в рамките на населеното място. Тоест, в тези случаи водачите на таксиметрови автомобили не са задължени да бъдат с поставен обезопасителен колан, а е оставено на тяхна преценка дали го използват. С оглед на това, ищецът не е бил задължен да бъде с поставен обезопасителен колан. Но извън това, съдът изцяло кредитира комплексната експертиза, която дава категоричен отговор, че травмите биха настъпили и при правилно поставен обезопасителен колан. От това следва, че не е налице причинно-следствена връзка между поведението на ищеца и настъпването на вредоносния резултат. Липсва обективен принос, с който пострадалият да е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за настъпване на вредите или да е улеснил механизма на увреждането. Ето защо, възраженията за съпричиняване са неоснователни и определеното обезщетение не следва да бъде намалявано.

По изложените съображения, предявеният осъдителен иск се явява основателен до размер на сумата от 6000лв. и подлежи на отхвърляне за разликата до пълния предявен размер от 20000лв.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат ищецът и ответникът съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска. Третото лице – помагач няма право на разноски съгласно чл. 78, ал. 10 ГПК.

Ищецът е сторил разноски в размер на 800лв. за държавна такса, 500лв. депозити за експертизи и 2000лв. за платено адв. възнаграждение. Насрещната страна е направила възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно при съобразяване на материалния интерес, обема и вида на събраните доказателства, броя на проведените открити съдебни заседания и всички извършени по делото процесуални действия. От общия размер на разноските - 3300лв., следва да му се присъдят 990лв.

Ответникът е доказал разноски в размер на 1000лв. депозити за експертизи, 15лв. платени такси за съдебни удостоверения и 2640лв. за адв. възнаграждение. Насрещната страна е направила възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно при съобразяване на същите посочени по-горе обстоятелства и намира, че трябва да бъде намалено до аналогичния справедлив размер от 2000лв. От общия размер на разноските – 3015лв., следва да му се присъдят 2110,50лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432 КЗ вр. чл. 45 /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на И. А. И., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, сумата от 6000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 18.12.2019г., около 10:30ч., в /населено място/, в района на кръстовището с бул. „В. В.“, причинено от виновното поведение на водача на т. а. „Мерцедес 4144К“ с рег. № *****, чиято отговорност е била обезпечена от ответника чрез**

сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 12.07.2022г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **990лв.**, представляваща разноси по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над уважения размер от 6000лв. до пълния предявен от 20 000лв.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК И. А. И., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати на**/фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **2110,50лв.**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника – Б. А. Б., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____